

De sterkte van een kind.

Op een zonnige dag in januari gingen mijn vrouw en ik wat rondkijken bij onze Noorderburen in Zeeland. We belanden in een piepklein dorpje met nogal wat restaurantjes en brasserieën; maar het was dinsdag en velen waren gesloten. In de hoofdstraat, een brede kasseiweg met langs weerszijden winkeltjes, cafés en mooie terrassen, konden we onze ogen de kost geven. Je kunt in Nederland door de huisjes heen kijken tot in de achterliggende tuinen. De ramen hebben meestal geen gordijnen, maar er staat vaak wat groen op de vensterbank. De inrichting is sober zoals de meeste Zeeuwen zelf ook sobere mensen zijn.

Mijn vrouw merkt op dat er licht brandt in een brasserie. We wagen het er op en bij het binnen gaan passeert ons een aangeschoten dronken man. Hij mompelt iets wat op een begroeting lijkt en wij beantwoorden zijn groet. Binnen staat de waard achter de tapkast, verder is er niemand. Wij bestellen twee donkere Leffe's. De Nederlanders verkopen nu ook onze Belgische bieren, niet zozeer uit appreciatie maar vooral uit commercieel oogpunt; het brengt immers op. De waard vertelt dat het op dit eiland moeilijk is om aan personeel te geraken. Hij heeft een Poolse dame in dienst en zij doet haar werk voortreffelijk; met de rest is het vallen opstaan. Het gesprek kabbelt zo verder en we zitten er eigenlijk best gezellig. We vernemen dat de waard aan de overkant nog een café heeft waar nu zijn compagnon werkt. Een wat dikkere man komt aan de bar en bestelt een biertje. Beiden lijken mekaar te kennen want de begroeting laat vermoeden dat ze mekaar haast dagelijks ontmoeten.

Even later daagt een jongentje op dat parmant op een barkruk klautert. De man achter de bar knikt hem zwijgend toe. Ook zij schijnen mekaar goed te kennen. Het is wellicht haar moedergevoel dat mijn vrouw doet vragen: "Hoe oud ben jij?" Het kind antwoordt met een zachte hoge hese stem dat hij acht jaar is. "Kom je dan van school?" vraagt mijn vrouw waarop de jongen antwoordt "Ja, de school is hier wat verder op". Een wat ouder meisje komt aan met haar fiets en ze remt bruusk voor de deur. Ze schuift over de kasseien en zet één voet op de grond. Even gluurt ze naar binnen en dan is ze weer weg. "Is dit je verloofde?" vraagt de baas. "Neen, gewoon een vriendin" antwoordt de jongen.

Mijn vrouw mengt zich opnieuw in het gesprek en blijft de kleine toespreken. Er hangt een gespannen sfeer die niets vandoen heeft met het warme gevoel dat je zou krijgen wanneer kinderen thuiskomen. "Woon je hier?" vraagt mijn vrouw. "Ja, ... soms" antwoordt de jongen. En hij voegt er meteen aan toe: "Die man aan de bar is mijn stiefvader, en hij (terwijl hij knikt naar de waard) is mijn papa". "Oh", repliceert mijn vrouw, "dan heb jij twee huizen om in te wonen". Ernstig en wat triest, denkt het jongentje even na en verklapt dan: "Ik heb ook nog een mama in Antwerpen en daar ga ik in het weekend naartoe. Maar nu kan dit niet." "Oh, en waarom niet?" informeert mijn vrouw. "Omdat haar zus overleden is en we naar de begrafenis moeten. Ik mag mee, met het vliegtuig gaan we naar Polen."

We krijgen het allebei zwaar, mijn vrouw en ik. Dit schijnbaar vlot pratend kind heeft geen enkele houvast, geen enkele echte thuis. Noch de vader, noch de stiefvader aan de bar, merkt dit; ze doen er niets aan en laten maar betijen. Het kind voelt dat hij bij ons wel welkom is en plots komt hij ongevraagd aan de kop van onze tafel zitten.

"Wat wil je graag drinken?" vragen wij. Wat weifelend antwoordt hij dat dit niet hoeft maar, na enig aandringen van mijn vrouw, bestelt hij een lekkere Fanta. Zijn papa maant hem aan om *gezondheid* te zeggen. De jongen denkt daar niet aan; hij is blij dat hij kan praten en lijkt nu pas op dreef te komen. Hij praat ronduit over de vriendin van zijn vader. Zij is ook Pools. Hij weet haarfijn te vertellen dat die Poolse vriendin een kennis was van zijn moeder in Antwerpen. Zo goed mogelijk tracht mijn vrouw dit ingewikkeld kluwen te "vertalen" als een *geschenk*. Maar de jongen kijkt ernstig met heel grote ogen en toont geen enkele emotie. "Ja..., misschien kan je het ook zo bekijken" zegt hij wat aarzelend. Even later herneemt hij: "Op school had ik ook een vriendinnetje, maar nu niet meer. Die andere, die van zojuist met haar fiets voor het raam, vind ik ook wel leuk. Maar dat is gewoon om te praten. Ze wil altijd mijn tas dragen, maar dat wil ik niet".

Eindelijk komt één van de papa's tussen beiden met de vraag of zijn zoon even iets wil verdienen. Vijf cent of vijftig euro? Hij moet een boodschap doen en vertrekt met een plastic zak richting camping.

De jongen knikt naar ons en glimlacht voor de eerste keer. "Ik moet even weg, maar ik ben zo terug", vertrouwt hij ons toe.

Voor zogenaamd vluchtig geluk, hebben de ouders de jeugd van een kind verpest. Een pienter leuk kereltje met de ogen van een vragende jonge zeehond. Oordelen kan je niet, maar vrolijk wordt je er niet van. Als je kinderen hebt moet je er voor zorgen. De ene doet dit op een afstandelijke manier, de andere is dan weer overdreven bemoederend. Maar het blijft zorgen. En ook als je dit zelf niet zo goed kunt, is er altijd wel iemand uit je omgeving die dit wel kan. Altijd.

Ooit stond er in Mechelen langs de Koningin Astridlaan een reuze groot bord met de boodschap: "**Het gezin is de hoeksteen van onze maatschappij**".

Later op de terugweg vertel ik Lis (mijn echtgenote) dat de jongen al bij al nog geluk had dat zijn wedervaren zich afspeelde in Kortgene, een klein dorp met een hechte gemeenschap waar de school de taak van het gezin overneemt. Het onderwijzend personeel zal de medeleerlingen uitvoerig informeren over de situatie en de kinderen opdragen voor elkaar te zorgen.

Het is maar een veronderstelling, maar ik ga er van uit dat het meisje met de fiets dat voor de deur stopte, dit wellicht moest doen op vraag van de onderwijzer en dat de kinderen van de klas waarschijnlijk een beurtrol kregen. Ga maar eens kijken hoe het met die jongen gaat. Is hij al thuis? Hangt hij niet rond op de straat? Je moet er mee praten.... Op die manier zorgt men voor een vervanging van het ouderlijk nest en vaart het kind er wel bij. Zo zou jij het toch ook doen?

Kortgene, 20 januari 2010

Sam
en ook een beetje Lis

